

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Obec Nové Heřminovy,** se sídlem Nové Heřminovy 122, Nové Heřminovy, zastoupená JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčkova 42, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Povodí Odry, s. p.,** se sídlem Varenská 3101/49, Ostrava, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2014, č. j. MSK 47859/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 5. 2017, č. j. 22 A 84/2014 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Osoba zúčastněna na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozsudek krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí

[1] Rozsudkem ze dne 24. 5. 2017, č. j. 22 A 84/2014 - 35, Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2014, č. j. MSK 47859/2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí

Městského úřadu Bruntál, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“) ze dne 10. 1. 2014, č. j. MUBR/2894-14/poh-Výst. 9314/2013/poh. Rozhodnutím stavebního úřadu bylo na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení povoleno odstranění staveb „rodinný dům č. p. X v obci Nové Heřminovy, stodola“ na pozemku st. p. X v k. ú. X. Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou ke krajskému soudu a domáhala se zrušení tohoto rozhodnutí a vrácení věci stavebnímu úřadu k dalšímu řízení.

[2] Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Soud konstatoval, že námitky žalobkyně jsou po obsahové stránce zčásti totožné s odvolacími námitkami, a podpůrně odkázal na vypořádání námitek v rozhodnutí žalovaného. Vlastnické právo zúčastněné osoby ke stodole bylo dostačujícím způsobem podloženo kupní smlouvou, přičemž námitky žalobkyně byly učiněny až po uplynutí koncentrační lhůty stanovené § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nařízení ústního jednání v řízení před stavebním úřadem, jehož se žalobkyně domáhala, nenasvědčovala žádná z okolností předpokládaných § 49 odst. 1 správního řádu. Ačkoli žalobkyně namítala, že by během ústního jednání vzala zpět svůj souhlas se vstupem na pozemky, zpětvzetí souhlasu šlo učinit i mimo ústní jednání. Mimoto soud souhlasil s tvrzením žalovaného, že existence souhlasu není nutným předpokladem pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby, neboť lze využít postup předvídaný § 141 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Krajský soud se dále ztotožnil se žalovaným v tom, že v případě namítané podjatosti úředních osob stavebního úřadu byla námitka podána opožděně, v případě žalovaného nebyla podána vůbec (šlo pouze o avizování možného budoucího podání námitky), proto se jí nebylo možné věcně zabývat.

[3] Ve vztahu k zákonnosti provádění důkazů listinami krajský soud odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 - 40, dle nichž správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou. Přítomnost účastníků při provádění důkazů slouží k tomu, aby se mohli komplexně seznámit s jejich obsahem. Je-li však jako důkaz prováděna listina, vnímání důkazu se nezmění, jestliže se s ním účastník seznámí v rámci seznámení se s podklady řízení. I pokud by krajský soud dospěl k závěru, že procesně správný je postup dle § 51 odst. 2 správního řádu, jedná se o procesní pochybení nezpůsobilé přivodit zrušení napadeného rozhodnutí. Soud následně zopakoval odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, podle něhož není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhovat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Rozhodující je faktická možnost účastníka seznámit se s úplným správním spisem. V projednávané věci nicméně k žádné aktivitě účastníka v prvostupňovém řízení nedošlo a spis nebyl z moci úřední jakkoli doplněn. K namítané krátkosti lhůty dvou pracovních dnů pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí krajský soud uvedl, že správní orgán není vázán minimální zákonnou lhůtou. Vzhledem k okolnostem bylo možné důvodně předpokládat, že v řízení nebudou uplatňovány návrhy a důkazy směřující proti žádosti. Žalobkyně rovněž neučinila žádný návrh ani po

uplynutí stanovené lhůty, tudíž není zřejmé, jak mohlo být stanovením příliš krátké lhůty dotčeno její veřejné subjektivní právo.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozsudku krajského soudu podala včasnou kasační stížnost, kterou napadla rozsudek krajského soudu v celém jeho rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala v prvé řadě nesprávné posouzení otázky vlastnictví krajským soudem, jehož odkaz na zásadu koncentrace uvedenou v § 82 odst. 4 správního řádu označila za neadekvátní. Stěžovatelka až ze samého rozhodnutí stavebního úřadu zjistila, že správní orgán neřešil problematiku vlastnického práva ke stavbě stodoly jako předběžnou otázku. Na tuto skutečnost tudíž upozornila odvolací správní orgán teprve v rámci odvolání, v němž uvedla, že vlastnické právo ke stodole není zjevné a nesvědčí ve prospěch osoby zúčastněné na řízení. Stěžovatelka nepředpokládala, že by správní orgány bez ověření vlastnického práva k nemovité věci (např. výpisem z katastru nemovitostí nebo rozsudkem civilního soudu) povolily odstranění předmětné nemovité věci v jejím vlastnictví.

[6] Za nesprávné označila stěžovatelka hodnocení krajského soudu ve vztahu k užití § 141 stavebního zákona, neboť soud údajně zcela pominul § 132 odst. 2 písm. g) stavebního zákona, který umožňuje užití prvého z ustanovení pouze v případě ochrany veřejného zájmu. Stěžovatelka se dále neztotožnila s tvrzením krajského soudu o opožděnosti námitky podjatosti úředních osob stavebního úřadu.

[7] Stěžovatelka rovněž zásadně nesouhlasila s vypořádáním žalobní námitky týkající se nesprávného provedení důkazu listinami. Dle názoru stěžovatelky nelze ve správním řízení připustit jako důkaz listinou důkazní prostředek, který nebyl v rámci řízení proveden postupem dle § 53 odst. 6 správního řádu, a to ať již v rámci ústního jednání dle § 49 správního řádu nebo mimo ústní jednání postupem dle § 51 odst. 2 správního řádu. Podle krajského soudu listiny nemusí být jako důkaz v řízení provedeny, neboť postačí, pokud byly jako listinné prostředky založeny do spisu a účastník řízení měl možnost se s nimi v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámit. Stěžovatelka uvedla, že ty listiny, které nebyly v řízení provedeny postupem dle § 53 odst. 6 správního řádu, nelze použít jako podklady pro vydání rozhodnutí, a to i přesto, že byly jako listinné prostředky založeny do správního spisu a účastník měl možnost se s nimi po ukončení dokazování seznámit. K judikatuře citované krajským soudem, zejm. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 - 40, stěžovatelka namítla, že není přiléhavá k právě řešenému případu, neboť se zabývá případy, kdy není nutno účastníka vyrozumívat o provádění důkazů mimo ústní jednání. V návaznosti na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, stěžovatelka zdůraznila, že postup dle § 36 odst. 3 správního řádu je namístě poté, kdy je dokazování ukončeno a ve správním spise se nacházejí toliko podklady pro vydání rozhodnutí v podobě důkazů provedených zákonem stanoveným postupem.

[8] Konečně stěžovatelka namítala též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť krajský soud se dle mínění stěžovatelky s celou řadou námitek vypořádal prostou negací, případně odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolacího správního orgánu, aniž by své závěry jasným a srozumitelným způsobem odůvodnil.

[9] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že pokud jde o námitku týkající se vlastnického práva ke stodole, stěžovatelka její vlastnictví v průběhu řízení nezpochybnila. Jelikož se jedná o stavbu neevidovanou v katastru nemovitostí, stavební úřad neměl důvod o vlastnictví pochybovat či jej nad rámec doložené kupní smlouvy prokazovat. Souhlas vlastníka se vstupem na pozemek byl doložen, proto odkaz na § 141 stavebního zákona byl užit pouze podpůrně, a za daných okolností nebylo nutné, aby se správní orgány zabývaly existencí veřejného zájmu na aplikaci daného ustanovení. K námitce podjatosti žalovaný uvedl, že možná podjatost úřední osoby nemusí sama o sobě znamenat nezákonnost rozhodnutí. Uvedené se uplatní typicky v situaci, kdy je namítána podjatost v odvolání a napadené rozhodnutí je v odvolacím řízení shledáno v souladu s právními předpisy. Konečně k námitce týkající se provádění důkazu listinou žalovaný doplnil, že se jedná o námitku účelovou, neboť stěžovatelka měla možnost se se všemi listinami seznámit. Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu, ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a své vyjádření k žalobě a navrhl, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a stěžovatelkou uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by měl v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že takovými vadami netrpí.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Ze správních spisů vyplynuly následující skutečnosti. Dne 12. 8. 2013 ohlásila osoba zúčastněná na řízení stavebnímu úřadu odstranění staveb „rodinný dům č. p. X v obci Nové Heřminovy, stodola“ na pozemku st. p. X v kat. úz. X. Protože se záměr dotýkal práv třetích osob, stavební úřad se rozhodl záměr projednat v řízení. Opatřením ze dne 9. 12. 2013 oznámil účastníkům řízení, že dnem podání ohlášení bylo zahájeno řízení o odstranění stavby, a dále dal účastníkům možnost vyjádřit se ve lhůtě 2 pracovních dnů od uplynutí desetidenní lhůty, v níž mohou navrhovat důkazy a činit jiné návrhy. Možnosti navrhovat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním však žádný z účastníků nevyužil.

[13] Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2014, č. j. MUBR/2894-14/poh-Výst.9314/2013/poh, stavební úřad povolil odstranění předmětných staveb. Proti tomuto rozhodnutí brojila stěžovatelka odvoláním ze dne 23. 1. 2014, doplněným podáním ze dne 9. 2. 2014. V odvolání namítala, že vlastnické právo ke stodole není předmětem zápisu v katastru nemovitostí, a proto je sporné, neboť vlastníkem stodoly by mohla být stěžovatelka jakožto vlastník pozemku pod stodolou. Z tohoto důvodu mělo být nařízeno ústní jednání. Stěžovatelka dále uvedla, že nikdy neudělila právo vstupovat na své pozemky za účelem odstranění staveb. Rovněž žádný z důkazů dle mínění stěžovatelky nebyl proveden

řádným způsobem, neboť se nekonalo ústní jednání a listiny nebyly provedeny mimo ústní jednání postupem dle § 51 odst. 2 správního řádu. Zúčastněná osoba se k odvolání vyjádřila dne 4. 3. 2014, přičemž poukázala na obsah kupní smlouvy ze dne 30. 11. 2009 a uvedla, že souhlas ke vstupu na pozemky stěžovatelky byl dán 26. 7. 2013 jejím starostou.

[14] Rozhodnutím žalovaného bylo odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný především poukázal na zásadu koncentrace řízení obsaženou v § 82 odst. 4 správního řádu. K otázce vlastnictví stodoly se odvolal na zmiňovanou kupní smlouvu. Ohledně nenařízení ústního jednání uvedl, že toto není ze zákona povinné. Ve vztahu ke vstupu na pozemky stěžovatelky poukázal žalovaný na její souhlas ze dne 26. 7. 2013 a na ustanovení § 141 stavebního zákona. K § 53 odst. 6 správního řádu pak uvedl, že se vztahuje jen na listiny, které nezůstávají součástí spisu. V případě ostatních listin ustanovení nemá význam, neboť účastníci se s nimi mají možnost seznámit v rámci úkonu dle § 36 odst. 3 správního řádu, tj. v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním. K námitkám podjatosti uvedl, že ve vztahu ke stavebnímu úřadu byla námitka zjevně opožděná a ve vztahu k žalovanému formulovaná jako „případná“, ta však do vydání rozhodnutí nebyla uplatněna. Žalovanému nadto žádná skutečnost zakládající pochybnost o nepodjatosti známa nebyla.

[15] Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozsudku krajského soudu. Pokud by totiž byl nepřezkoumatelný, nebylo by nezbytné zabývat se dalšími námitkami. Stěžovatelka namítala, že krajský soud řadu žalobních námitek vypořádal prostou negací bez vysvětlujícího odůvodnění, pouhým odkazem na odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Z rozsudku krajského soudu je nicméně patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci stěžovatelky za lichou (viz str. 4 – 6 rozsudku). Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že napadený rozsudek je přezkoumatelný.

[16] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval jádrem kasační argumentace stěžovatelky. Stěžovatelka poukazovala na nesprávné posouzení opožděnosti námitky (systémové) podjatosti úředních osob stavebního úřadu. Námitku vznesla v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, přičemž zároveň uvedla, že případnou námitku podjatosti úředních osob žalovaného upřesní poté, co bude určeno, kdo bude o odvolání rozhodovat. Žalovaný i krajský soud se odmítli zabývat tvrzenou podjatostí úředních osob stavebního úřadu s tím, že stěžovatelka namítla podjatost až v odvolání, tj. opožděně. Dle § 14 odst. 2 správního řádu (ve znění účinném v době rozhodování žalovaného) může účastník řízení *„namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení*“. Zdejší soud je toho názoru, že námitku podjatosti nevznesla stěžovatelka včas, neboť o skutečnosti, že řízení bude vést příslušný stavební úřad, se dozvěděla v opatření ze dne 9. 12. 2013, přičemž námitku uplatnila až v odvolání ze dne 23. 1. 2014. Je však třeba vzít v potaz, že formulace „*k námitce se nepřihlédne*“ musí být vykládána tak, že i pokud námitka není podána bez zbytečného odkladu, neznamená to, že nebude posuzována vůbec, ale pouze to, že o ní nebude rozhodnuto samostatným usnesením. S námitkou správní orgán naloží jako s neformálním podnětem, na jehož

základě prověří tvrzenou podjatost z moci úřední. Uvedené se týká i námitky uplatněné až v odvolání, kterou odvolací správní orgán posoudí ve svém rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 - 152, či Vedral, J. *Správní řád. Komentář.* Praha: BOVA POLYGON, 2012, II. vydání, s. 183 – 184).

[17] Žalovaný se v rozhodnutí o odvolání s námitkou podjatosti úředních osob stavebního úřadu vypořádal konstatováním její opožděnosti, neprověřil však tvrzenou podjatost z věcného hlediska. V tomto ohledu byl postup žalovaného procesně nesprávný. Zdejší soud proto přistoupil ke zhodnocení namítané podjatosti úředních osob optikou kritérií stanovených usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119, č. 2802/2013 Sb. NSS. Skutečnost, že ve správním řízení rozhodoval orgán územního samosprávného celku v přenesené působnosti ve věci, která se týká zájmů tohoto územního samosprávného celku, sama o sobě nezakládá podjatost úředních osob příslušného orgánu. Důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby je její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku pouze tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky (např. politická citlivost věci či její samotná povaha). Stěžovatelka v odvolání namítala přímý ekonomický zájem města Bruntál, jehož je stavební úřad orgánem, na výsledku správního řízení. Předmětem řízení bylo povolení odstranění stavby, o němž bylo rozhodováno v souvislosti s připravovanou realizací vodního díla přehrada Nové Heřminovy. S přihlédnutím k postavení řízení o povolení odstranění stavby v rámci všech povolovacích procesů spojených se záměrem výstavby vodního díla však nelze učinit závěr o tom, že by v daném případě mohl být postoj příslušných úředních osob ovlivněn jinými než zákonnými hledisky již z povahy věci samé. Rozhodnutí o povolení odstranění stavby je v daném případě jedním z mnoha dílčích a svým způsobem „technických" a prováděcích rozhodnutí potřebných k tomu, aby mohl být realizován samotný stavební záměr jako celek, jenž jistě má významný regionální politický rozměr – stavba vodního díla. Odstranění jednotlivé stavby však právě pro svůj dílčí charakter tento „politický rozměr" víceméně postrádá – je podmíněno splněním v zásadě jednoznačných a jednoduchých zákonných podmínek; příslušný správní orgán ve svém rozhodování má jen malý prostor k úvaze o vhodnosti odstranění stavby. Navíc ani ze spisu, ani z tvrzení dotčených subjektů není patrné nic, co by naznačovalo nestandardní vztah pracovníků příslušných správních orgánů k věci. K námitce podjatosti úředních osob žalovaného (byť formulované jako „případné") žalovaný zdůraznil především to, že jeho účast v soudních řízeních je skutečností běžnou, která sama o sobě není způsobilá naplnit znaky systémové podjatosti, a že mu nejsou známy žádné skutečnosti svědčící o důvodech pro vyloučení úředních osob žalovaného. Nelze proto učinit závěr, že by úřední osoby správních orgánů obou stupňů byly vyloučeny z projednávání a rozhodování této věci.

[18] Za stěžejní lze považovat kasační námitku týkající se provedení důkazů listinami. Dle názoru stěžovatelky nelze ve správním řízení připustit jako důkazy (potažmo podklady pro vydání rozhodnutí) ty listiny, které nebyly v řízení provedeny postupem stanoveným § 53 odst. 6 správního řádu, ať již prostřednictvím ústního jednání nebo písemným vyrozuměním o provádění důkazů mimo ústní jednání. Podle § 53 odst. 6 správního řádu platí, že *„[o] provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*". V souladu s § 51 odst. 2

správního řádu *„[o] provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.*“. Stavební úřad účastníky řízení o provádění důkazů listinami mimo ústní jednání nevyrozuměl, ani o provedení důkazu nesepsal protokol podle § 18 odst. 1 správního řádu. Nejvyššímu správnímu soudu však není zřejmé, jak tímto pochybením mohlo být v dané věci zasaženo do práva stěžovatelky na spravedlivý proces. Stavební úřad poučil účastníky o právu navrhovat důkazy a činit jiné návrhy, přičemž je rovněž vyzval k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Stěžovatelka měla faktickou možnost seznámit se s úplným správním spisem, svých práv však nevyužila a zůstala v řízení v prvním stupni pasivní. Podstata předmětných listin (kupní smlouva, výpis z katastru nemovitostí) navíc stěžovatelkou nebyla zpochybněna ani v odvolacím, ani v navazujícím soudním řízení. Sepsání protokolu o provedení důkazu listinou má nadto význam především u listin uvedených v § 53 odst. 1 správního řádu. V případě, kdy je předmětná listina po celou dobu a i po skončení správního řízení součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní seznámit (např. prostřednictvím postupů dle § 36 či § 38 správního řádu), postrádá sepsání protokolu význam. Pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu nemá z hlediska listiny samotné žádnou přidanou hodnotu (srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář.* Praha: BOVA POLYGON, 2012, II. vydání, s. 536 – 537). Ke shodným závěrům dospěl zdejší soud např. v rozsudku ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51, v němž konstatoval, že pokud správní orgán neprovedl důkaz listinou v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu, jednalo se o vadu řízení. Tato vada nicméně nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé za situace, že listina byla součástí správního spisu, s jehož kompletním obsahem se mohl účastník řízení seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí.

[19] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nepřisvědčil návrhu stěžovatelky, aby byla právní otázka provádění důkazů listinami ve spojení s jejich použitím v podobě podkladů pro vydání rozhodnutí předložena k posouzení rozšířenému senátu. Stěžovatelka neuvádí, v čem konkrétně spatřuje namítaný rozpor v judikatuře, ani na podporu svého tvrzení necituje rozhodnutí, která by si měla vzájemně odporovat.

[20] Další námitkou brojí stěžovatelka proti posouzení právní otázky vlastnického práva ke stodole. V této věci se Nejvyšší správní soud v zásadě ztotožňuje s hodnocením krajského soudu. Vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení ke stodole bylo doloženo kupní smlouvou, jejíž platnost stěžovatelka v průběhu řízení žádným způsobem nezpochybňovala. Pakliže stodola nebyla v katastru nemovitostí evidována, dokladem prokazujícím vlastnické právo k ní byla v souladu s prováděcím právním předpisem ke stavebnímu zákonu právě kupní smlouva. Otázku, zda o povolení odstranění stavby žádá ten, kdo je z hledisek soukromoprávních oprávněn o takovémto osudu stavby rozhodnout, tedy správní orgány vyřešily správně a opatřily si k tomu adekvátní skutková zjištění. V dané situaci nebylo třeba nic dalšího zjišťovat, neboť dostupné podklady byly po obsahové stránce jednoznačné a nebyly ani nijak relevantně zpochybňovány.

[21] K namítané neadekvátnosti odkazu krajského soudu na zásadu koncentrace správního řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu zdejší soud uvádí, že z této zásady existují výjimky. Jedná se zejména o řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, a řízení o správním deliktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, č. 2412/2011 Sb. NSS; rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012 - 23, č. 2786/2013 Sb. NSS). Na správní řízení zahajované na návrh nicméně zásada koncentrace řízení dopadá, a to na všechny jeho účastníky, nejen na navrhovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012 - 27). Takovým řízením je i řízení o povolení odstranění stavby podle § 128 stavebního zákona, v jehož rámci se proto zásada koncentrace uplatní.

[22] K námitce týkající se vstupu na pozemek stěžovatelky za účelem odstranění předmětné stavby Nejvyšší správní soud podotýká, že souhlas se vstupem na předmětný pozemek byl starostou stěžovatelky udělen dne 26. 7. 2013 a ke dni rozhodnutí obou správních orgánů trval. Existující souhlas znamenal, že povolení odstranění stavby nebránila žádná překážka. Nic dalšího nebylo třeba zjišťovat. Za takovéto situace proto není třeba se v hypotetické rovině zabývat otázkou, „co by, kdyby…“, neboť situace, za níž by bylo třeba si takovouto otázku klást (situace, kdy by souhlas se vstupem na pozemek chyběl), nenastala. Nejvyšší správní soud proto neměl důvod vyjadřovat se k možnosti užití § 141 stavebního zákona v nyní řešené věci, a tedy ani hodnotit správnost závěrů krajského soudu v tomto ohledu.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nedůvodnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto jí právo na náhradu nákladu nenáleží. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, a Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

[25] Osoba zúčastněná na řízení nemá podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu